

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ing. P. H.**, zast. JUDr. Romanem Heydukem, advokátem, se sídlem Jaselská 206/27, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2015, č. j. 4346-5/2015-900000-304.1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 4. 2017, č. j. 29 Af 24/2015 - 67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Dne 3. 10. 2011 žalobce podal celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží (Tabák cigaretový balený, okamžitá spotřeba, nepřesahující 500 g / 168 kg, země původu Jordánsko) do režimu volného oběhu. Jednou z příloh celního prohlášení byla faktura č. 9/17.9.2011 ze dne 17. 9. 2011. Celní úřad Brno téhož dne zboží propustil do režimu volného oběhu a vyměřil celní dluh ve výši 103.020 Kč, konkrétně dovozní clo ve výši 70.224 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 32.796 Kč. Dne 24. 10. 2011 žalobce požádal o dodatečné přiznání preferenčních sazebních opatření a o vrácení vyměřeného cla a DPH. K žádosti předložil dodatečně vystavené průvodní osvědčení o původu zboží EUR.1 ze dne 5. 10. 2011, č. 0171668. Celní úřad vzhledem k pochybnostem o pravosti předloženého osvědčení o původu zboží, zaslal průvodní osvědčení EUR.1 k následné verifikaci celním orgánům státu vývozu (Jordánska). Dne 5. 3. 2012 žalobce k žádosti doložil fakturu č. 9/17.9.2011 ze dne 17. 9. 2011 obsahující prohlášení o preferenčním původu dovezeného zboží v Jordánsku.

[2] Protože ve lhůtě 10 měsíců neobdržel od jordánských celních orgánů žádnou odpověď, vydal Celní úřad pro Jihomoravský kraj (právní nástupce Celního úřadu Brno; v obou případech dále též „celní úřad“) dne 13. 3. 2013 rozhodnutí o dodatečném přiznání preferenčních sazebních opatření a vrácení cla ve výši 84.268 Kč. V odůvodnění uvedl, že rozhodnutí učinil na základě

dodatečně předloženého prohlášení na faktuře č. 9/17.9.2011, nikoli podle průvodního osvědčení EUR.1. Měl totiž pochybnosti o tomto dokladu, ne však o původu zboží jako takovém.

[3] Dne 24. 4. 2013 celní úřad obdržel výsledek následné verifikace dokladu EUR. 1. Ze stanoviska jordánských celních orgánů vyplynulo, že jednak předmětné zboží nemá původ v Jordánsku, jednak průvodní osvědčení EUR. 1 není pravé. Vzhledem k tomu celní úřad zahájil řízení ukončené rozhodnutím ze dne 29. 8. 2014, č. j. 109602-8/2014-530000-11, o přezkoumání celního prohlášení a dodatečném vyměření dovozního cla, DPH a penále – platebním výměrem č. 9140304412. Tímto rozhodnutím celní úřad žalobci doměřil dříve vrácenou částku v celkové výši 84.268 Kč. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, na jehož základě žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 2. 2015, č. j. 4346-5/2015-900000-304.1, napadený platební výměr změnil na rozhodnutí o obnovení celního dluhu, který byl původně vyměřen v celkové výši 103.020 Kč, a jehož část ve výši 84 268 Kč byla neoprávněně vrácena daňovému subjektu, a uložil žalobci uhrazení této částky.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně. Namítal, že podle Evropsko-středomořské dohody zakládající přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Jordánským hášimovským královstvím na straně druhé (dále jen „Dohoda“) je původ zboží v hodnotě do 6000 Eur možné prokázat certifikátem EUR.1 nebo fakturou, což žalobce udělal. Neplatnost jednoho dokladu (tj. osvědčení EUR.1) přitom nezakládá neplatnost druhého dokladu. Celní úřad mohl také požádat jordánskou stranu, aby šetřením na místě samém u dodavatele zjistila pravý stav věci a původ zboží. Žalovaný však návrhu žalobce na takové šetření nevyhověl. Dohodu tedy vyložil zcela v žalobcův neprospěch, aniž by proto měl skutkový a právní základ.

[5] Krajský soud žalobu zamítl. Shledal, že je podstatné, že ze stanoviska jordánských celních orgánů vyplynuly dvě skutečnosti: jednak že ověřované průvodní osvědčení EUR.1 není pravé, jednak že předmětné zboží není jordánského původu. Pravomoc týkající se ověření a určení původu zboží je v zásadě udělena orgánům vývozního státu, přičemž celní orgány dovozního státu jsou vázány závěry legálně vyslovenými celními orgány vývozního státu. V daném ohledu je zásadní obsah informace poskytnuté jordánskými celními orgány. Ty nejenže popřely autentičnost ověřovaného průvodního osvědčení EUR.1, ale též výslovně uvedly, že předmětné zboží není jordánského původu. Tento svůj závěr nemusely blíže osvětlovat. Naopak česká celní správa z něj musela vycházet, na čemž nemohla nic změnit žalobcem dodatečně doložená faktura. Skutečnosti plynoucí z této faktury totiž byly stanoviskem jordánských celních orgánů vyvráceny. Obsah stanoviska jordánských celních úřadů potom neumožňuje takový výklad, že by otázka původu zboží měla být předmětem dalšího zkoumání či že by tato otázka byla ponechána otevřenou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Uvádí, že pro posouzení naplnění podmínek pro přiznání preferenčního přístupu pro dovážené tabákové výrobky pocházející z Jordánska bylo stěžejní postavit najisto, zda žalobce naplnil podmínky čl. 16 odst. 1 Protokolu č. 3 Dohody, ve znění Rozhodnutí Rady přidružení EU –Jordánsko č. 1/2006 ze dne 15. 6. 2006, kterým se mění protokol č. 3 o definici pojmu „původní produkty“ a o metodách správní spolupráce k Evropsko-středomořské dohodě (2006/508/ES); dále též „Protokol č. 3“, anebo nikoliv. Zejména měla být krajským soudem zodpovězena otázka, zda je možno uvedené ustanovení Protokolu č. 3 vykládat tak, zda pro přiznání preference postačí, aby byl celnímu orgánu země dovozu předložen alternativně jeden z uvedených dokladů v čl. 16 odst. 1 Protokolu č. 3, a v případě, kdy je kumulativně předloženo několik z uvedených dokladů, má zpochybnění jednoho

pokračování

z nich za následek sankci v podobě doměření dovozního cla, anebo nikoliv. Podle stěžovatele z textu Protokolu č. 3 neplyne jednoznačné řešení této otázky, a je tak zapotřebí k řešení dospět prostřednictvím výkladu textu Protokolu č. 3. K tomuto výkladu je však oprávněn pouze Soudní dvůr Evropské unie ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, neboť Dohoda je součástí sekundárního práva EU. Krajský soud tak měl povinnost vznést předběžnou otázku ohledně interpretace čl. 16 Protokolu č. 3 k Soudnímu dvoru Evropské unie, ale neučinil tak.

[7] Podle stěžovatele dále není ze spisového materiálu krajského soudu zřejmé, zda se soud zabýval správností postupu celních orgánů České republiky během zjišťování původů zboží u jordánských celních orgánů. Podle čl. 33 odst. 1 Protokolu č. 3 se ověřování dokladů původu zboží provádí nahodile anebo v případech, kdy mají celní orgány odůvodněné pochybnosti o pravosti těchto dokladů. Stěžovateli do dnešního dne není známo, z jakých okolností české celní orgány tuto pochybnost vyvodily. S tímto pak souvisí otázka, zda české celní orgány postupovaly v souladu s čl. 33 odst. 2 Protokolu č. 3. Podle tohoto ustanovení jsou celní orgány země dovozu povinny předložit celním orgánům země původu veškeré související doklady ohledně původu zboží, zejména tedy průvodní osvědčení EUR.1, nebo fakturu apod. Společně s touto žádostí mají celní orgány země dovozu poskytnout i informace nebo podklady nasvědčující tomu, že údaje v dokladu o původu zboží nejsou správné.

[8] Zároveň má stěžovatel za to, že jelikož mu ani nebyly nikdy sděleny informace, ze kterých české celní orgány nabyly dojmu, že zboží nepochází z Jordánska a že žalobcem předložené průvodní osvědčení EUR.1 není pravé, jednalo se o podstatné porušení jeho procesních práv a již rozhodnutí celního úřadu ze dne 28. 9. 2014, č. j. 109602-8/2014-530000-11, bylo v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V tomto rozhodnutí bylo pouze konstatováno, že celní úřad měl důvodné pochybnosti ohledně pravosti osvědčení o původu zboží bez jakéhokoliv dalšího hlubšího odůvodnění, v důsledku čehož byla žalobci prakticky odňata jakákoliv možnost bránit se proti závěru celního úřadu ohledně nepravosti průvodního osvědčení o původu zboží EUR.1.

[9] Stěžovatel nakonec namítá, že žádné z ustanovení Dohody nebo Protokolu č. 3 nebrání tomu, aby v případě přílišné stručnosti nebo nedostatečnosti sdělení dožadovaného orgánu země původu celní orgány svoji žádost buď opakovaly, nebo žádaly o bližší specifikaci. Podle stěžovatele sdělení jordánských úřadů bylo zcela nedostatečné a příliš stručné. Jestliže se český celní úřad spokojil s takovýmto sdělením, dopustil se porušení principu dobré správy.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. Ve správním řízení bylo zcela jasně doloženo, že stěžovatel neprokázal původ dovezeného zboží v Jordánsku, resp. jím předložené důkazy původu (nejprve osvědčení EUR.1, a poté prohlášení na faktuře) byly vyvráceny šetřením jordánských celních orgánů v podobě výsledků následné verifikace. Argumentace stěžovatele je čistě formalistická a absolutně nezohledňuje skutečně prokázaná fakta. Jestliže jordánské celní orgány zjistily, že dovezené zboží nemá původ v Jordánsku, nemůže být přiznána preferenční smluvní sazba cla na totéž zboží na základě faktury vystavené dodavatelem zboží. A to přesto, že čl. 16 odst. 1 Protokolu č. 3 formálně umožňuje doložit původ zboží i prohlášením na faktuře. Pokud krajský soud považoval dotčená ustanovení Protokolu č. 3 za srozumitelná, nebylo jeho povinností řízení přerušovat a klást Soudnímu dvoru předběžné otázky.

[11] K poprvé uplatněné argumentaci stěžovatele o tom, že se krajský soud a ani žalovaný nezabývali správností postupu celních orgánů ČR během zjišťování původu zboží, žalovaný uvádí, že prvoinstanční řízení vedl Celní úřad pro Jihomoravský kraj, jemuž nepřísluší komunikovat s celními orgány jiných zemí ve věci ověření původu zboží. Z tohoto důvodu je ve spisu založena pouze žádost o následnou verifikaci směřovaná k nadřízenému

orgánu, jímž tehdy bylo Celní ředitelství Brno, které žádost postoupilo specializovanému útvaru žalovaného. Důvodem verifikace byly pochybnosti o původu a nečitelné razítko v kolonce 11 dokladu EUR.1. Právě otisk razítka je důležitým a povinným identifikačním údajem a ukazatelem pravosti průvodních osvědčení (vzory otisků razítek byly mezi celními správami předávány). Dále spis obsahuje záznam č. j. 55419-2/2013-530000-21 ze dne 2. 5. 2013 o komunikaci mezi jednotlivými útvary Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ve věci sdělení výsledků verifikace. Z této písemnosti vyplývá, že celní úřad měl s ohledem na dřívější případy podezření, že osvědčení EUR.1 je neplatně naskenovaným (padělaným) důkazem původu.

[12] Podle názoru žalovaného je sdělení jordánských celních orgánů sice stručné, avšak jednoznačné a nebyl tu žádný důvod žádat jordánskou stranu o bližší specifikaci nebo opakovaně žádat o následnou verifikaci důkazu původu vztahujícího se ke zboží, jehož původ byl ověřen. Již v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vysvětlil, že vztahy mezi smluvními stranami Dohody jsou založeny na vzájemné důvěře. Jordánské celní orgány nejsou povinny své závěry odůvodňovat a Česká republika (nebo jiný členský stát) výsledky ověření bez dalšího akceptuje.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou prokázání preferenčního původu zboží. Podle čl. 16 odst. 1 Protokolu č. 3 se Dohoda vztahuje na produkty pocházející ze Společenství při dovozu do Jordánska a na produkty pocházející z Jordánska při dovozu do Společenství po předložení jednoho z těchto dokladů o původu zboží: a) průvodního osvědčení EUR.1, b) průvodního osvědčení EUR-MED, c) v případech uvedených v čl. 22 odst. 1 prohlášení uvedeném vývozcem na faktuře, dodacím listu nebo jakémkoli jiném obchodním dokladu, které popisuje dotyčné produkty dostatečně podrobně, aby umožnilo jejich ztotožnění.

[16] Podle čl. 22 odst. 1 Protokolu č. 3 může prohlášení na faktuře uvedené v čl. 16 odst. 1 písm. c) učinit: (i) schválený vývozcem ve smyslu čl. 23, (ii) kterýkoliv vývozcem pro jakoukoli zásilku sestávající z jednoho nebo více nákladových kusů obsahujících původní produkty, jejichž celková hodnota nepřesahuje 6000 EUR.

[17] V posuzovaném případě dokládal stěžovatel preferenční původ zboží nejprve osvědčením EUR.1. Jelikož celní úřad pojal pochybnosti o pravosti předloženého osvědčení, postupem podle čl. 33 Protokolu č. 3 požádal o jeho verifikaci. Následně stěžovatel předložil celnímu úřadu také fakturu ve smyslu čl. 16 odst. 1 písm. c) Protokolu č. 3, na základě které byl preferenční původ zboží uznán. Celní úřad následně obdržel vyjádření jordánských celních orgánů, podle kterého předmětné zboží nemá původ v Jordánsku a průvodní osvědčení EUR.1 není pravé.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že krajským soudem měla být zodpovězena otázka, zda je pro přiznání preference dostatečné, aby byl celnímu orgánu země dovozu předložen alternativně jeden z dokladů uvedených v dispozici čl. 16 odst. Protokolu č. 3, a v případě, kdy je kumulativně předloženo několik z uvedených dokladů, pak zpochybnění jednoho z nich má následek sankci v podobě doměření dovozního cla, anebo nikoliv.

pokračování

[19] V posuzovaném případě je zásadní, že jordánské celní úřady vedle pravosti osvědčení EUR.1 popřely také preferenční původ zboží v Jordánsku. K obnovení celního dluhu tak nevedl celní orgány závěr o zpochybnění pravosti osvědčení EUR.1, ale právě zpochybnění preferenčního původu zboží v Jordánsku. Faktura č. 9/17.9.2011, kterou následně stěžovatel předložil celnímu úřadu doplněnou prohlášením o původu zboží, byla přitom přílohou osvědčení EUR.1 a celní úřad ji jordánským celním orgánům postoupil v příloze žádosti o následnou verifikaci osvědčení o původu zboží ze dne 24. 2. 2012. Otázka pravosti faktury č. 9/17.9.2011 tudíž není způsobilá zpochybnit závěr o původu zboží a to zvláště v situaci, kdy jordánské celní orgány měly tuto fakturu k dispozici.

[20] S ohledem na výše uvedené tak nevznikla pochybnost o výkladu Protokolu č. 3, která by zakládala podmínky k předložení předběžné otázky podle č. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie. Podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie přichází předložení předběžné otázky v úvahu tehdy, když před národním soudem vyvstane otázka výkladu zakládacích smluv (primárního práva) nebo otázka platnosti a výkladu sekundárního práva Evropské unie, a současně národní soud považuje rozhodnutí o této otázce za nezbytné k vynesení svého rozhodnutí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2007, č. j. 3 As 22/2006 – 138, „[p]rvní a základní podmínkou pro položení předběžné otázky krajským soudem nebo Nejvyšším správním soudem však je, že tyto soudy považují rozhodnutí Soudního dvora Evropských společenství o předběžné otázce za nutné k tomu, aby ve věci mohly rozhodnout.“

[21] Otázka výkladu Protokolu č. 3, kterou v kasační stížnosti předestřel stěžovatel, tj. zda v případě předložení více podkladů podle čl. 16 odst. 1 Protokolu č. 3 zpochybnění jednoho z nich vede k automatickému doměření dluhu, v řízení před krajským soudem nevyvstala, a nemohla tak být nezbytná k rozhodnutí věci krajským soudem. Totéž platí i pro řízení o kasační stížnosti.

[22] Stěžovatel dále namítal, že žádné z ustanovení Dohody nebo Protokolu č. 3 nebrání tomu, aby v případě přílišné stručnosti nebo nedostatečnosti sdělení dožádaného orgánu země původu správní orgány svoji žádost buď opakovaly, nebo žádaly o bližší specifikaci. Podle stěžovatele bylo sdělení jordánských celních orgánů zcela nedostatečné a příliš stručné. Celní úřad se s ním proto neměl spokojit.

[23] Podle čl. 32 odst. 2 Protokolu č. 3: „*Za účelem správného uplatňování tohoto protokolu si Společenství a Jordánsko poskytují prostřednictvím příslušných celních správ vzájemnou pomoc při kontrole pravosti průvodních osvědčení EUR.1 a EUR-MED, prohlášení na faktuře a prohlášení na faktuře EUR-MED a při kontrole správnosti údajů obsažených v těchto dokladech.*“

[24] Podle čl. 33 odst. 1 Protokolu č. 3: „*Dodatečné ověření dokladů o původu zboží se provádí nabodile anebo vždy v případech, kdy mají celní orgány země dovozu odůvodněné pochybnosti o pravosti těchto dokladů, o statusu původu dotyčných produktů nebo o splnění jiných povinností stanovených v tomto protokolu.*“

[25] Podle čl. 33 odst. 2 Protokolu č. 3: „*Pro účely odstavce 1 vrátí celní orgány země dovozu průvodní osvědčení EUR.1 nebo EUR-MED a fakturu, pokud byla předložena, prohlášení na faktuře nebo prohlášení na faktuře EUR-MED nebo kopii těchto dokladů celním orgánům země vývozu, a případně uvedou důvody pro jejich žádost o ověření. Spolu se žádostí o ověření zašlou rovněž veškeré získané informace nebo doklady nasvědčující, že údaje uvedené v dokladu o původu zboží nejsou správné.*“

[26] Podle čl. 33 odst. 3 Protokolu č. 3: „*Ověřování provádějí celní orgány země vývozu. Pro tyto účely mají právo požadovat jakékoli doklady a provádět jakoukoli kontrolu účtů vývozce nebo jinou kontrolu, kterou považují za účelnou.*“

[27] Podle čl. 33 odst. 5 Protokolu č. 3: „*Celní orgány žádající o ověření jsou informovány o jeho výsledcích co nejdříve. Z výsledků musí být zřejmé, zda jsou doklady pravé, zda lze dotyčné produkty považovat za produkty pocházející ze Společenství, Jordánska nebo jedné z ostatních zemí uvedených v člancích 3 a 4 a zda tyto produkty splňují ostatní podmínky stanovené v tomto protokolu.*“

[28] Podle konstantní judikatury zdejšího soudu i Soudního dvora je verifikace původu zboží provedená státem vývozce pro české celní orgány závazná. V rozsudku ze dne 7. 2. 2008, č. j. 5 Afs 37/2007 - 49, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[p]ravomoc týkající se určení původu zboží je v zásadě udělena orgánům vývozního státu a celní orgány dovozního státu jsou vázány závěry legálně vyslovenými celními orgány vývozního státu. [Srovnej rozsudky Soudního dvora ze dne 12. 7. 1984, *Les Rapides Savoyards a další* (218/83, Recueil, s. 3105, body 26 a 27) a ze dne 9. 2. 2006, *Sfakianakis AEEVE v. Elliniko Dimosio* (C-23/04 až C-25/04, Sb. rozh. s. I-1265, body 23 a 36)]. (...) V této souvislosti je třeba zdůraznit, že Protokol č. 4 je založen na systému správní spolupráce, která spočívá jednak v rozdělení úkolů, a jednak ve vzájemné důvěře mezi státem vývozu a státem dovozu. [Srovnej rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 2. 2006, *Sfakianakis AEEVE v. Elliniko Dimosio* (C-23/04 až C-25/04, Sb. rozh. s. I-1265, bod 49)]. Celnímu ředitelství proto nelze vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu s poukazem na ustanovení § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, vycházel-li, stejně jako celní úřad, pouze z výsledku následného ověřování důkazů původu provedeného celními orgány vyvážející země v souladu s Protokolem č. 4 k Dohodě o přidružení. Neprovedením stěžovatelem navrhaných důkazů tak celní ředitelství nemohlo porušit ust. § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, jak tvrdil stěžovatel v kasační stížnosti.“

[29] Uvedené závěry dopadají také na posuzovaný případ. Podle výše citovaných ustanovení Protokolu č. 3 je ověřování pravosti dokladů a údajů v nich obsažených prováděno celními orgány země vývozu. Z výsledku ověření pak musí být zřejmé, zda jsou doklady pravé a zda lze dotyčné produkty považovat za produkty pocházející z dotčených zemí. Ačkoliv vyjádření jordánských celních orgánů neobsahuje odůvodnění, srozumitelně a jednoznačně z něj vyplývá, že osvědčení EUR.1 není pravé a dotčené zboží nemá preferenční původ v Jordánsku. Pro účely ověření preferenčního původu zboží je tedy dostatečné a české celní orgány z něj měly povinnost vycházet. Za této situace by nebylo možné ani účelné žádat po jordánských celních orgánech upřesnění jejich vyjádření.

[30] Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud také námitku, že rozhodnutí celního úřadu ze dne 28. 09. 2014 je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož v jeho rozhodnutí nejsou specifikovány pochybnosti ohledně pravosti osvědčení o původu zboží.

[31] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů podobně jako v případě soudních rozhodnutí spočívá v nedostatku důvodů skutkových, nikoliv v dílčích nedostatcích odůvodnění rozhodnutí. Musí se jednat o vady skutkových zjištění, o které správní orgán opírá své rozhodovací důvody. Podle judikatury se ve vztahu k soudním rozhodnutím typicky jedná o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75).

[32] Nejvyšší správní soud konstatuje, že celní úřad v rozhodnutí ze dne 28. 9. 2014 ani žalovaný v rozhodnutí ze dne 24. 2. 2015 nevedly, v čem spočívaly pochybnosti o pravosti osvědčení EUR.1, které vedly k podání žádosti o jeho dodatečné ověření. Ačkoliv v zájmu větší přesvědčivosti odůvodnění dotčených rozhodnutí by bylo vhodné, aby správní orgány popsaly, jaké důvody je vedly k podání žádosti o dodatečné ověření předloženého osvědčení, absence této úvahy nevede k nepřezkoumatelnosti těchto rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Důvodem obnovy celního dluhu bylo vyjádření jordánských celních orgánů zpochybňujícího preferenční původ dotčeného zboží. Tato skutečnost byla z rozhodnutí správních orgánů zřejmá. S ohledem

pokračování

na výše uvedený výklad byly české celní orgány povinny z tohoto vyjádření vycházet bez ohledu na to, jaké důvody je vedly k podání žádosti o dodatečné ověření osvědčení EUR.1.

[33] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud podotýká, že podle čl. 33 odst. 1 Protokolu č. 3 může být dodatečné ověření dokladů provedeno i nahodile a tedy bez konkrétního důvodu. Ze správního spisu jsou dále pochybnosti, které celní úřad vedly k ověření původu zboží, patrné. V žádosti o následnou verifikaci osvědčení původu zboží ze dne 24. 2. 2012 je v kolonce „*Důvod verifikace*“ uvedeno „*Nečitelné razítko v odstavci č. 11*“. Podle záznamu o výsledku následné verifikace ze dne 2. 5. 2013 bylo jako důvod pochybností uvedeno, že: „*...existuje podezření, že se může jednat o nascenovanou kopii důkazu původu. U předchozího dovozu za stejných podmínek (dovozce, vývozce, komodita), bylo předloženo průvodní osvědčení EUR. 1 s evidenčním číslem vpravo nahoře v černé barvě (na námi verifikovaném má červenou barvu), přičemž důkaz původu předložený u předchozího dovozu byl označen údajem „DOCUMENT NOT ACCEPTED“ (důvod – naskenovaná kopie) a byl vrácen dovozci. V kolonce 11 je nečitelné razítko indosujícího orgánu.*“ S těmito skutečnostmi se měl stěžovatel v průběhu řízení možnost seznámit.

[34] Nedůvodná je nakonec také námitka, že krajský soud se nezabýval správností postupu celních orgánů České republiky během zjišťování původů zboží u jordánských celních orgánů. Stěžovatel takovou námitku v řízení před krajským soudem nevznnesl a nejedná se o otázku, kterou by se krajský soud musel zabývat z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.). Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno zásadou dispozitivní, a bylo tedy na stěžovateli, aby v žalobě vylíčil všechny rozhodné skutečnosti a všechny důvody, pro něž se domnívá, že by napadené rozhodnutí správního orgánu mělo být zrušeno. Pokud tak neučinil, není možné krajskému soudu vytýkat, že se touto námitkou nezabýval, a Nejvyšší správní soud se jí s ohledem na zákaz novot v § 104 odst. 4 s. ř. s. rovněž nemůže zabývat.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[35] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[36] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu